

Η ΝΗΣΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

ὦ γύναι! χαριέστατον φύλον, τέρψις τῆς ἀνδρωπότητος, εἰς σέ προσφωνῶ τοὺς βεμβασμούς μου· ἐπίτρεψον εἰς ἀσεβῆ ν' ἀνασύρη τὸν πέπλον τὸν περικαλύπτοντα τὴν ἐντέλειάν σου. Καθ' ὅρῳ ἐπὶ τῶν χειλέων σου δυσπιστίας μειδίαμα· ὁ νήπιος! τί ἀποτολμῶ! νὰ μυσταγωγῆσῶ εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ναόν, εἰς ὃν οὐδέποτε εἰσῆλθεν ὁ ἄνθρωπος, νὰ κατασκοπεύσω τὰς βουλὰς τῆς ψυχῆς σου, νὰ ψηλαφήσω τοὺς παλμούς τῆς καρδίας σου, ν' ἀνιχνεύσω ἐλόκληρον βίον εἰς ἓνα στεναγμόν σου, εἰς ἓν βλέμμα σου!

Ναί! τοιοῦτος εἶναι ὁ σκοπός μου· πλανώμενος εἰς τὸ μυστηριῶδες τοῦτο ἄσυλον, ἐλπίζω νὰ διδάξω τοὺς θνητοὺς νὰ σ' ἐκτιμῆσωσι δικαιότερον, τοῦ χαρακτῆρός σου ν' ἀναπτύξω τὰς ποιικιλίας, καὶ νὰ ὀρίσω σέ τὸ ἀριστούργημα τῆς πλάσεως. Θέλωμαι βλέπων σε κειμένην εἰς τὴν κοιτίδα σου, ἀβρὰν, ἀγνήν καὶ ὠραίαν· ἡ πρώτη ὄρμη, ἣτις ἀναφαίνεται εἰς σέ εἶναι τοῦ ἔρωτος ἡ ὄρμη· ἀνεφάνη αὕτη κατὰ τὴν γέννησίν σου, καὶ θὰ ἐκλείψῃ μετὰ τῆς τελευταίας πνοῆς σου. Ὁ ἔρως εἶναι ὁ μοχλὸς τῆς ὑπάρξεώς σου. Παῖδα ἔτι σε βλέπω προσπαθοῦσαν νὰ ζωπεύσῃς ἐκείνην, ἣτις, γρηγοροῦσα πλησίον σου, σέ κοιμίζει ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς ἄδουσα,

ἵνα σε ᾤξῃ ὑπνώττουσαν . . Ἄλλ' αἱ μὲν ὄψεις αἰ σου ἐμφωλεύουσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, τὰ δὲ φιλήματα σου εἰσὶν ἢ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς μητρός σου ὄψεις· ἢ ὀρμέφυτος αὕτη διάχυσις συμπεριλαμβάνει ἐν ἑαυτῇ τὸ σύνολον τῶν αἰσθημάτων, ἅπερ ὁ χρόνος ᾤξει ἀναπτύξει· αἱ χεῖρές σου τὴν ὄξῃ με ὀρμήν· εἶσαι εὐτυχῆς βλέπουσα τὴν μητέρα σου ἐνασχολουμένην περὶ τῆς φιλότατης συγατρῆς της . . . ἀπὸ τοῦδε συνησθάνῃς τὴν ἀξίαν τῆς μελλούσης πρὸς σὲ λατρείας, λατρείας, ἣτις ᾤξει εἶσθαι τὸ λαμπρότερον τροπαῖόν σου.

Περσποῦδαστον ὄν! πόσον εὐκόλως διακρίνεις μεταξὺ τῶν γυναικῶν ἐκείνην, ἣτις σὲ λέγει: Παιδί μου . . . ὅταν τὴν βλέπῃς, ἢ καρδία σου πάλλει ὑπὸ χαρᾶς, ἐπειδὴ ἂν παραπονῆσαι, ἂν κλαίῃς, αὕτη εἶναι ἐκεῖ πλησίον σου, ὡς παραστάτης ἄγγελος . . ἴσταται ἐκεῖ ἀκροωμένη τὴν πνοήν σου, ἐμβλέπουσα τὴν ὀδύνην. Μητέρα! ὦ νέαι γυναῖκες! εἰ ἔχετε ἰδέαν τῶν ἀπολαύσεων, αἵτινες χορηγοῦνται εἰς τὴν τιμᾶίνουσαν τὸν καρπὸν τοῦ ἔρωτός της, εἰ ἂν ἐγνωρίζετε τὴν ἀνεκφραστον εὐτυχίαν, ἣν συναισθάνεται, ὅταν τὸ τέκνον της ὄξῃ παραφόρως τὸν κόλπον, ὅστις τῷ μεταδίδει καὶ αὐτῷ τὴν ζωήν, ὅταν συναισθάνηται τὴν μικρὰν ταύτην καρδίαν πάλλουσαν ἐπὶ τῆς ἰδικῆς της, ἢ ᾤξετε, ὦ! βεβαίως ἢ ᾤξετε ἐγκαταλείψει τὰς ἀπατηλὰς ἐκείνας ἡδονὰς, τῶν ὁποίων τὸ πρίσμα σᾶς ᾤμβώνει, καὶ πολλάκις μετανοίας μόνον σᾶς δωρεῖ.

Σ' ἀκούω ψελλίζουσαν πρόσταγμα τι· σχετικῶς ἐνδυναμοῦται ἢ φαντασία σου, καὶ ποθεῖ παίγνια, καὶ ὡν ἐκδυμαίνει ἢ χαριστάτη ὀργή σου. "Ὅταν πατρικὴ ἐπίπληξις στιγμιαίως σὲ καθυποτάσῃ, ἐναγκαλίζεσαι μετὰ πείσματος τὸν τράχηλον τῆς καλῆς μητρός σου, καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τῶν παρειῶν

της εύρίσκεις ἄσυλον· ἐκεῖ δὲν φοβεῖσαι τὴν ἐπιπληκτικὴν φωνήν· καὶ στρέφουσα μὲ τολμηρὸν βλέμμα, ἀντίστασαι θάρβαλέως εἰς τὸν κίνδυνον· οὕτω καὶ διὰ τὸν ἀρμενίσαντα ναύτην, ὁ κλύδων μάτην βοῖζει· ἡ ψυχὴ του δὲν θορυβεῖται πλέον, καὶ ὁ βόμβος οὗτος, καίτοι δι' αὐτὸν καταπληκτικὸς, εἶναι ἐνταυτῷ καὶ ἀρμονικὸς.

Οἱ μῆνες παρηλθόν, βαίνεις ἀσφαλέστερον, ἰσχυροποιεῖσαι κατὰ τῆς ἀδυναμίας τῶν μελῶν σου, προσπαθεῖς νὰ ὀρθοποδήσῃς· καίτοι δὲ ὑποστηριζομένη ὑπὸ ἀνησύχου μερίμνης, ὑπερηφανεύεσαι διὰ τὰς προόδους σου. Ἐκφέρεις ἀνάρθρους φωνάς . . . λαλιὰ εἰς σέ μόνον ἄγνωστος σέ ταλανίζει, καὶ ταχὺ ἡ κατεπείγουσα ἀνάγκη τῆς ὀμιλίας γεννᾶται.

Αἱ ἡμέραι παρέρχονται, ὁ κομψὸς πλαγγὼν (κοῦκλα) εἶναι ἡ κυριωτέρα ἐνασχόλησίς σου, αἱ ἐνεργοὶ χεῖρές σου καταστολίζουσι φιλοκάλως τὸ παίγιον τῶν διασκεδάσεών σου· τῷ δίδεις συμβουλάς, ἅς σοι ἔδωσαν· τὸ ἀκροάζεσαι καὶ ἀπαντᾷς πάντοτε ἀντ' αὐτοῦ· ἡ σιγὴ του τῷ ἐπισύρει ἐναλλάξ τὰς ἀπειλάς καὶ τὰς θωπείας σου· τότε τὸ θέτεις ἐπὶ τῶν ἐσταυρωμένων χειρῶν σου καὶ τῷ λέγεις: "Ἄλλοτε μὴ ἀτακτήσῃς· ἄλλως ἡ μάννα σου δὲν θὰ σ' ἀγαπᾷ.

Ὁ χρόνος δρέψας τινὰ ἔτη σου, ὡς ὁ κηπουρὸς δρέπει τὰς παραφυάδας νεοφύτου δένδρου, ἀνέπτυξε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου σου, τὰς μορφὰς τοῦ σώματός σου, καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς καρδίας σου. Αὐξάνεσαι ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ἀρετῶν τῆς μητρὸς σου, σπεύδεις νὰ τὴν βοηθήσῃς εἰς τὴν οἰκιακὴν διοίκησιν, ἔγινες νουνεχὴς, φιλόφρων, ἀγαθοεργὸς πρὸς σεαυτήν. Ὁ δυστυχὴς ἐπαίτης οὐδέποτε ἀπεμακρύνθη τῆς οἰκίας σου, μὴ παραλαβὼν τὸν ἀσφαλίζοντα τὸν ἐπιούσιον ἄρτον ὀβολόν· καὶ ὅταν προσεύχεσαι πρὸς τὸν Ὑψιστον,

τὸν ἐπικαλεῖσαι νὰ μὴ παρεισφρήσῃ ἢ δυστυχία εἰς τὸν κόσμον.

Μεῖνε εἰς τὴν ἀδωότητα τῆς νεότητος· φύλαττε ἀκριβῶς τὴν κοσμοῦσάν σε ταύτην σεμνότητα, ἐπειδὴ εἶναι τὸ ὠραιότατον τῶν θελημάτων σου. Ἡ μεμολυσμένη πνοὴ τῶν ἀνδρῶπων δ' ἀμαυρώσῃ τὴν στιλπνὴν χροιάν σου· ἐντὸς ὀλίγου δὲν θὰ ἦσαι ἢ αὐτὴ, ἀλλ' ὡς ὁ μεταξοσκώληξ θὰ περιβληθῆς νέον περικάλυμμα· ἢ ὀχληρὰ ἐπιμοταξία θὰ σε ἀναγκάσῃ νὰ ὑποκρύπτῃς τὰ αἰσθηματά σου· ἢ διάχυσις τῶν αἰσθημάτων, ἣτις θέλγει τὰς εὐαισθητοὺς ψυχὰς, θὰ θεωρηθῆ ὡς ἔγκλημα, καὶ θὰ νομίσῃς ὅτι διὰ ψυχρᾶς συμπεριφορᾶς θὰ διαφύγῃς τὴν παντοδυναμίαν τῆς φύσεως . . . "Ω! πόσον ἀπατᾶσαι! Οὐδέποτε τὰ δικαιώματα ταύτης ἀπαλλοτριουῦνται· καὶ ἴσως, ὅταν ὁ κόσμος θὰ σε δοξάζῃ διὰ τὴν παραδειγματικὴν διαγωγὴν σου, εἴαν ἐξετάσῃς τὴν συνείδησίν σου προσπαθοῦσαν ν' ἀπολαύσῃ τὴν μετ' αὐτῆς τελείαν εἰρήνην . . . ναί! ἴσως θὰ ἐρυθριάσῃς ἔνεκα τῆς ψευδοῦς ἀρετῆς σου . . . ἐπειδὴ εἰς βίον γυναικὸς ἐνυπάρχουσι πάντοτε ἀπόκρυφα, ἅτινα οὐχὶ μόνον δὲν τολμᾷ νὰ κατοπτεύσῃ, ἀλλὰ ἐπιθυμεῖ, εἰ δυνατόν, καὶ αὐτὴν τὴν ἀνάμνησίν των νὰ ἐξαλείψῃ. (Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)